

Směšné lásky: Milan Kundera

Autor: Milan Kundera (1929)

- česko(-francouzský) spisovatel
- od roku 1975 žije ve Francii (1979 byl zbaven československého státního občanství)
- v roce 2019 mu bylo symbolicky dáno občanství české
- od začátku 90. let píše již pouze francouzsky
- v počátcích své tvorby psal poezii (sbírka Monology)
- do prózy vstoupil souborem povídek nejen o vztazích mužů a žené Směšné Lásky
- ty psal mezi lety 1958-1968 (první sešit však vyšel až 1963)
- vyšly 3 sešity o 3-4 povídkách (celkem 10) → poté se udělal souhrn, ze kterého 3 vyřadil
- **Verze poslední ruky autorovy** : vyšlo jich 7 v roce 1991 (2 nebyly dostatečně originální a o jedné si myslel, že jimohl napsat lépe)
- Směšné lásky byly

Rozbor

- **literární druh**: epika (próza)
 - **žánr**: soubor (milostných) povídek
 - **motivy**: totalitní režim, sukničkářství...
 - **téma**: nemožnost don juanství v moderním světě
 - **časoprostor**: 2. polovina 20. století, Česko (před pražským jarem)
 - **kompoziční výstavba**: 7 povídek, jsou chronologické, každá povídka se dělí do kapitol, které jsou číslovány, nebo jim je přiřazen příhodný název
 - **vypravěč** převážně er-forma (vševědoucí), ale jsou zde i povídky v ich formě
 - **vyprávěcí způsoby**:
 - **typy ptomlu**: pásmo vypravěče, dialogy a monology postav
 - **literárně historický kontext**: začátek Kunderovy prózy, před tím psal poezii. Současníci např. Josef Škvorecký, Bohumil Hrabal, nebo Ludvík Vaculík
 - každá povídka vychází z anekdotického základu → často tragické historky začínají nevinně a komicky
 - protagonist(a) se dostává do problému → hraje malicherné hry
 - Je zde přítomna kritika totalitního režimu, ale není hlavní téma (je zde povrchně → **fasáda**)
 - smysl povídek není etický ale ontologický (metafyzický)
 - Kundera nemoralizuje, ale problematizuje společenské mýty
 - moderní román zpochybňuje zažitá mýta
 - otázka svobodné vůle jako opak determinismu (Eduardovi už bylo předem dáno, že se vyspí s ředitelkou)
 - nemožnost ovlivnit svůj vlastní osud → totalitní režim, neschopnost hrdinů ovlivnit nějak významně svůj osud
 - postavy zde slouží jako symboly
 - mýtus moderního Don Juana: snahy o don juanství se vždy setká s neúspěchem
 - Jsou zde 2 hlavní archetypy mužských postav
1. Mladý intelektuál → snaží se získat přízeň žen (často starších)
 2. Stárnoucí muž → také intelektuál, opět ignorance
 - u mladých kluků lze don juanství ještě pochopit, naopak u starých se to už bere jako dětinské
 - mýtus o budoucnosti v totalitním režimu: nelze ignorovat minulost
 - mladíci se snaží o starší ženy X starší muži se snaží o mladší
 - není postmoderní, ale je zde mnoho interpretačních rovin
 3. **Nikdo se nebude smát**: hlavní postava se dostane do problému, protože se vyhýbá
 4. **Zlaté Jablko věčné touhy**: Martinovo neustálé snažení získávat si přízeň žen, i když je ženatý. Musí si pořád něco dokazovat (nechce přijít o své mládí)
 5. **Falešný autostop**: hrdinka pochybuje o tom, zdali je tím, čím je. Zašlo to moc daleko

4. **Symposium:** Havlovo odmítání sestry se mu vymstí, i když se o něm nejřívě říká, že je jako smrt a bere všechno
5. **Ať ustoupí staří mrtví mladým mrtvým:** Metafora z hřbitova se přenesse do skutečnosti, kde mladý muž se snaží o starší ženu, o kterou se snažil již dříve, ale ona mu po jedné schůzce utekla
6. **Doktor Havel po dvaceti letech:** Na legendární smrt, která bere všechno dopadne stáří a už není tak atraktivní. Snaží se si dokázat, že stále stojí za to. Příjezd jeho manželky ho učiní atraktivnějším
7. **Eduard a Bůh:** Eduardova malichernost a chtíč ho přivedou do nesnází. Kvůli yтому, že se zamiluje do Alice začne „věřit“ v boha. Ředitelka ho pak má napravit a on s ní začne spát (nemůže se tomu vyhnout). Jeho bratr měl taky problém s režimem → nevyhnutelnost osudu